

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 237)

Jan (2) / 2017

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	8
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	11
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	24
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	31

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 57)

44. மாம் த்ராயதே அயம் இதி ஏவம் யோகேந ஸ்வீக்ருதோ த்வநி:

குப்தாசய: ஸதா யச்ச மந்த்ரஜ்ஞம் த்ராயதே பயாத்

பொருள் - மந்த்ரம் என்பது "இது என்னைப் பாதுகாக்கும்" என்னும் உறுதியை, அந்த மந்த்ரத்தினை உச்சரிப்பவனுக்கு உண்டாக்கும் த்வனி (ஓசை எனலாம்) ஆகும். ஒரு மந்த்ரத்தின் உண்மையை உள்ளது உள்ளபடி அறிந்தவனுடைய அனைத்துவிதமான அச்சங்களிலிருந்தும், அந்த மந்த்ரம் காப்பாற்றுகிறது.

45. ஸ மந்த்ர: ஸம்ஸம்ருதோ அஹந்தா விகாஸ: சப்தஜை: க்ரமை:

பூர்ண அஹந்தா ஸமுத்பூதை: சுத்த போதாந்வயோ யத:

பொருள் - மந்த்ரங்கள் ஒவ்வொரு நிலையாக, அந்தந்த ஓசைக்கு ஏற்ப, உபாஸகனுக்கு அவனைக் குறித்த (அவனுடைய ஆத்ம ஸ்வரூபம் குறித்த) ஞானத்தை மெதுவாக மலரச் செய்கிறது. அது முழுமை அடையும்போது, தூய்மையான ஞானத்தை உண்டாக்குகிறது.

46. ஸர்வே மந்த்ரா மதீயா: ஸ்யு: ப்ரபவாப்யய வேதிநாம்

மதீயாச்ச அந்யதீயாச்ச பாவநா தாரதம்யத:

பொருள் - ஸ்ருஷ்டி மற்றும் ப்ரளயம் குறித்து அறிந்தவர்கள் உச்சரிக்கும் மந்த்ரங்கள் அனைத்தும் எனக்கே சொந்தமாகும் (என்னையே குறிக்கும்). உபாஸகனுடைய மன முதிர்ச்சியில் உள்ள ஏற்றத்தாழ்வுகள் காரணமாக,

மந்த்ரங்கள் என்னையோ அல்லது வேறு தேவதையையோ குறிப்பதாக அவனால் உணரப்படுகிறது.

47. ப்ரக்ருதி அந்வயிநோ மந்த்ரா மதீயா: ஸ்யு: ப்ரதாந்த:

பவத் பாவாத்மகம் ப்ரஹ்ம ஸ்வாரஸ்யேந விசந்தி யே

பொருள் - மந்த்ரங்கள் அனைத்தும் எனக்கே உரியதான அடிப்படை சொற்கள் கொண்டே அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இவை “வஸ்து மற்றும் வஸ்துவாக உள்ள நிலை” என்பதாக உள்ள ப்ரஹ்மத்தை அடைவிக்கின்றன.

48. ப்ரக்ருதி அந்வயிநோ மந்த்ராஸ் தாரிகா உத்தாரிகாதய:

மந்த்ரா: ஸ்வரஸ்தோ யாந்தி யே பாவம் பவத் உத்தரம்

பொருள் - மந்த்ரங்களில் உள்ள சொற்கள் அனைத்தும், உபாஸகனைக் காப்பாற்றவும் கரை ஏற்றவும் செய்யும்விதத்திலேயே அமைந்துள்ளன. உபாஸகனை உயர்த்தும் சக்தியை அவைகள் தாங்களாகவே கொண்டவை ஆகும்.

விளக்கம் - தாரிகம் என்பது “ஹ்ரீம்” ஆகும், உத்தாரிகம் என்பது “ஸ்ரீம்” ஆகும். இந்த இரண்டு பீஜங்களும் இங்கு கூறப்பட்டன.

49. தே அபவர்க்க ப்ரதா ஜ்ஞேயாஸ்தார ப்ராஸாதகாதய:

பாவோத்தராம் ஸமாம் வாபி யே பஜந்தி பவத் ஸ்திதம்

50. போக அபவர்கதா மந்த்ரா ஜ்ஞேயாஸ்தே தாரிகாதய:

விசந்தி பாவமேவைகே யாந்தி ஏகே பவத் ஏவ ச

பொருள் - தொடக்கத்தில் தாரம் எனப்படும் “ஓம்” என்பதும், இறுதியில் “நம:” என்பதும் கொண்டதான ப்ரஸாத மந்த்ரங்கள் மோக்ஷத்தை அளிக்கவல்லவை ஆகும். ஹ்ரீம் என்னும் தாரிகம் இன்பத்தையும் மோக்ஷத்தையும் அளிக்கவல்லதாகும்.

51. புக்திதா முக்திதாச் ச ஏவ த்விதயே தே வ்யவஸ்தயா

ப்ரக்ருதி அந்வயிநாம் ஏவம் ஸ்வபாவ: பரிகீர்த்தித:

அபிஸந்தி பலாத் ஸர்வம் த்விதயே தே விதந்வதே

பொருள் – இந்த மந்த்ரங்கள் புக்தி மற்றும் முக்தியை முதன்மையாகக் கொண்டவை ஆகும். இவை இயல்பாகவே இன்பம் மற்றும் மோகஷம் ஆகிய இரண்டையும் பலனாக அளிப்பதையே தங்களுடைய இயல்பாகக் கொண்டவை என்று அறியப்படுகின்றன.

பதினெட்டாம் அத்யாயம் ஸம்பூர்ணம்

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்
(பகுதி - 237)

ஆகவே இந்தக் காரணத்தால் (ப்ரஹ்மஸூத்ரம் 1-1-30ல் கூறப்பட்ட கௌஷீதகீ உபநிஷத் 3-8ல் உள்ள) நாபி, ஆரவட்டத்தில் கோர்க்கப்பட்ட கம்பிகள் முதலான உதாரணங்களில் கூறப்படும் ப்ராணன் என்ற பதம் மூலம் உணர்த்தப்படுவது ப்ரஹ்மமே ஆகும் என்று நம்புதல் கூடாது (அது ஜீவனேயாகும்). இதன் காரணம், ப்ரஹ்மத்திற்கு ஜீவாத்மா போன்று வலியை உணர்தல் என்பது உரைக்க இயலாது; மேலும் நாபி, சக்கரம் போன்ற உதாரணங்கள் ஜீவாத்மாவுக்குக் கூறினால் மட்டுமே பொருந்தும் - காரணம், அனைத்து அசேதனப் பொருள்களும் சேதநங்களைக் காட்டிலும் வேறானவை, அவை தங்களுடைய இருப்புக்கு சேதநங்களை நம்பியே உள்ளன, அவை சேதநர்களால் அனுபவிப்பதற்காகவே உள்ளன - என்பதால் ஆகும். இந்தச் சேதநனே (ஜீவாத்மா) இங்கு ப்ராணன் என்ற பதத்தால் கூறப்படுகிறான்; இவனே பெரியவனாகவும் (பூமா) கூறப்படுகிறான்; இவ்விதம் கூறுவதன் காரணம் - பூமா என்ற பதத்தைக் கூறும்வரை, ப்ராணன் குறித்துக் கூறும் பகுதியில், எந்தவிதமான இடையூறும் காணப்படவில்லை; அதாவது “ப்ராணனைக் காட்டிலும் பெரிதாக ஏதேனும் உள்ளதா?”, என்ற கேள்விக்கு, “இதுவே ப்ராணனைக் காட்டிலும் உயர்ந்தது”, என்பது போன்ற கேள்வி - பதில் ஏதும் அங்கு காணப்படவில்லை.

மேலும் இப்படியாக ப்ராணனை அறிந்தவன், தான் உபாஸிக்கும் வஸ்துவானது அனைத்தையும் விட உயர்ந்தது என்று கூறுவான் என்பது கூறப்பட்டது. தொடர்ந்து சாந்தோக்ய உபநிஷத் (7-16-1) - தம் ஏவ ஏஷ து வா அதிவததி - அவன் உபாஸிக்கும் வஸ்து அனைத்தையும் விட உயர்ந்தது - என்றுள்ள வரியில், அவ்விதம் உரைப்பவனே கூறப்பட்டான். தொடர்ந்து சாந்தோக்ய உபநிஷத் (7-16-1) - ய: ஸத்யேநாதி வததி - ஸத்யம் உரைப்பவன் இவ்விதம் அது அனைத்தைக்

காட்டிலும் உயர்ந்தது என்கிறான் - என்பதன் மூலம், ப்ராண உபாஸனையில் ஸத்யம் உரைத்தலும் ஒரு பகுதியாகும் எனப்பட்டது. மேலும் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (7-17-1) - யதா வை விஜாநாத்யத ஸத்யம் வததி - அனைத்தையும் அவன் நன்கு அறிந்த பின்னர் ஸத்யத்தைப் பேசுகிறான் - என்று கூறுவதன் மூலம், முன்பே உரைக்கப்பட்ட "ப்ராணன் குறித்த ஞானம்" என்பதற்கு அங்கமாக உள்ள "ஸத்யம் உரைத்தல்" என்பது அவசியம் என்றும் கூறப்பட்டது. இதனைத் தொடர்ந்து ப்ராண ஸ்வரூபம் குறித்த ஞானம் பெறுவதற்கு மனனம், ச்ரத்தை, உபாஸனம், முயற்சி போன்றவையே உபாயம் ஆகும் என்று கூறப்பட்டது.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 237)

“பரித்யஜ்ய” என்பதன் பொருள்

மூலம் – “பரித்யஜ்ய” என்கிறவிடத்தில் த்யாகமாவது “அநயா ச ப்ரபத்யா மாம் ஆகிஞ்சந்யைக பூர்வகம்” இத்யாதிகளிற்படியே அகிஞ்சநனான தன் நிலையைக் கண்டு உபாயாந்தரங்களிற் பிறந்த நைராச்யம். ஆசையாலே பற்றானால் ஆசையை விடுகை த்யாகமென்ன உசிதமிறே. அதில் “பரி” என்கிற உபஸர்கத்தாலே, “அநாகத அநந்த கால ஸமீக்ஷயா அபி அத்ருஷ்ட ஸந்தார உபாய:”, “த்வத் பாத கமலாத் அந்யத் ந மே ஜந்மாந்தரேஷ்வபி” இத்யாதிகளிற்படியே அத்யந்த அகிஞ்சநனுக்கு ஸர்வ காலத்திலும் ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலும் யோக்யதையில்லாமை தெளிகையாலே பிறந்த நைராச்ய அதிசயம் சொல்லப்படுகிறது. ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலும் த்யாகமாவது, பூர்ண அநுஷ்டாந சக்தியில்லாதபோது யதாசக்தி அநுஷ்டாநம் பண்ணுகிறோமென்றும், அதுக்கு யோக்யதையில்லாத தசையிலே வேறே சில அநுகல்பங்களையாதல் உபாய உபாயங்களையாதல் அநுஷ்டிக்கிறோமென்றும் தனக்கு துஷ்கரங்களைக் கணிசிக்கும் துராசையற்றிருக்கை.

விளக்கம் – (“பரித்யஜ்ய” என்றால் “முழுமையாக விடுதல்” என்று பொருள்) இங்கு “விடுதல்” என்பது அநயா ச ப்ரபத்யா மாம் ஆகிஞ்சந்யைக பூர்வகம் – இந்த ப்ரபத்தி மூலம் “மற்ற உபாயம் ஏதும் இல்லாமை” என்பதை மட்டுமே முன்னிட்டுக் கொண்ட என்னை – போன்றவற்றில் கூறப்படுவது போன்று, மற்ற உபாயங்களைக் கைக்கொள்ள இயலாமல் உள்ள தனது நிலையைக் கண்ட ஒருவன், அத்தகைய மற்ற உபாயங்களின் மீது ஆசையின்றிப் போவதைக் குறிக்கும். ஒன்றை ஆசை

காரணமாகப் பற்றினால், அந்த ஆசையை விடுதலே த்யாகம் என்று கூறுவது பொருத்தமே ஆகும். “பரித்யஜ்ய” என்பதில் உள்ள “பரி” என்னும் உபஸர்க்கம் மூலம், ஸ்ரீரங்ககத்யம் (2) - அநாகத அநந்த கால ஸமீக்ஷயா அபி அத்ருஷ்ட ஸந்தார உபாய: - இனி வரப்போகின்ற எல்லையற்ற காலத்தை நோக்கியபோதிலும் ஸம்ஸாரத்தைக் கடப்பதற்கான உபாயம் இன்றி உள்ளேன் - என்றும், ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம் (1-10) - த்வத் பாத கமலாத் அந்யத் ந மே ஜந்மாந்தரேஷ்வபி - உன்னுடைய தாமரை போன்ற திருவடிகள் அல்லாமல் எனக்கு எந்த ஜன்மத்திலும் வேறு புகலிடம் இல்லை - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப மற்ற எந்தவிதமான உபாயமும் இல்லாமல் உள்ளவனுக்கு, அனைத்து காலத்திலும் அனைத்து விதங்களிலும் தன்னிடம் வேறு உபாயங்களைக் கைக்கொள்ளத் தகுதி இல்லை என்று தோன்றுவதால் உண்டாகும் ஆசையற்ற தன்மையின் மிகுதியானது கூறப்படுகிறது. அனைத்துவிதங்களிலும் த்யாகம் என்பது என்ன? மோக்ஷத்திற்கு உபாயமாக உள்ள பக்தியோகத்தை முழுமையாகக் கைக்கொள்ள இயலாதபோது நம்முடைய சக்திக்கும் தகுதிக்கும் ஏற்றவரை அனுஷ்டிப்போம் என்றும், அதற்கும் சக்தி இல்லையெனில் அதற்கு மாறாக உள்ள அவை போன்ற மற்றவற்றையோ அல்லது உபாயத்திற்கு உபாயமாக உள்ளவற்றையோ அனுஷ்டிப்போம் என்றும் எண்ணியபடி, தன்னால் கைக்கொள்ள இயலாதவற்றிலிருந்து ஆசையை முழுவதுமாக விலக்கிக் கொள்ளும் நிலையாகும்.

மூலம் - இவ் அநுவாதத்துக்கு அதிகார விசேஷத்தைக் காட்டுகை ப்ரயோஜநம். அதில் “பரி” என்கிற உபஸர்க்கம் அதிகார பௌஷ்கல்யத்தை விவக்ஷிக்கிறது. “அநித்யம் அஸுகம் லோகம் இமம் ப்ராப்ய பஜஸ்வ மாம்” என்கிறவிடத்தில் “ப்ராப்ய” என்கிறது விதியன்றிக்கே “ப்ராப்ய வர்த்தமாந: த்வம்” என்று வ்யாக்யாதமானாற்போலே இங்கும், “பரித்யஜ்ய ஸ்தித: த்வம்” என்று விவக்ஷிதமாகக் கடவது. இப்படி அர்த்தாந்தரங்களிலும் ப்ரயோகமுண்டாகையாலே “க்த்வா” ச்ருதி மாத்ரத்தைக் கொண்டு, த்யாகம் அங்கமென்னவொண்ணாது.

விளக்கம் - “ஸ்ர்வ தர்மாந் பரித்யஜ்ய” என்பது அநுவாதம் ஆகும் (அநுவாதம் என்றால் முன்பே நடந்ததை உரைப்பதாகும். இது விதிமுறையைக் கூறுவது அல்ல.

அதாவது மற்ற அனைத்து உபாயங்களையும் கைக்கொள்ள இயலாமல், அதனைக் கைவிட்டுள்ள நிலையில் ஸர்வேச்வரனையே உபாயமாகக் கைக்கொள்ளுதலே இங்கு கூறப்படுகிறது). இது ப்ரபத்தியைக் கைக்கொள்ளும் தகுதி கொண்ட அதிகாரியைக் கூறுகிறது. “பரி” என்பது அத்தகைய தகுதியின் முழுமையைக் கூறுகிறது. கீதை (9-33) - அநித்யம் அஸுகம் லோகம் இமம் ப்ராப்ய பஜஸ்வ மாம் - நிலையற்றதும் ஆனந்தம் அற்றதும் ஆகிய இந்த லோகத்தை அடைந்த நீ என்னைப் பக்தியுடன் பணிவாயாக - என்னும் ச்லோகத்தில் உள்ள “ப்ராப்ய = அடைந்த” என்பது விதிமுறையைக் கூறும் தொனியில் வரவில்லை; மாறாக “ப்ராப்ய வர்த்தமாந: த்வம் - இந்த உலகத்தை அடைந்துள்ள நீ” என்னும் தொனியில் வந்துள்ளது. இதே போன்று இங்கும் “பரித்யஜ்ய ஸ்தித: த்வம் - அனைத்து வழிகளையும் கைவிட்டுள்ள நீ” என்று கொள்ளவேண்டும். ஆகவே இவ்விதம் நம்மால் பெறப்படும் அர்த்தங்களில் வேறுபாடு உள்ளதால், “க்த்வா - செய்ததன் பின்னர்” என்று உள்ளதைக் கொண்டு “அனைத்தையும் கைவிடுதல்” என்பது ப்ரபத்தியின் அங்கம் என்று கூற இயலாது.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 57)

வ்யாக்யானம் - அர்ஜுனன், “பச்யாமி தேவாம்ஸ்தவ தேவ தேஹே ஸர்வாம்ஸ்ததா பூதவிசேஷ ஸங்காந் ப்ரஹ்மாணமீசம் கமலாஸநஸ்தம் ருஷீம்ச்ச ஸர்வாநுரகாம்ச்ச தீப்தாந்” என்று விச்வரூபம் கண்டவநந்தரம், “அத்ருஷ்ட பூர்வம் ஹ்ருஷிதோஸ்மி த்ருஷ்ட்வா பயேநச ப்ரவ்யதிதம் மநோ மே, ததேவ மே தர்சய தேவ ரூபம் ப்ரஸீத தேவேச ஜகந்நிவாஸ; கிரீடிநம் கதிநம் சக்ர ஹஸ்தமிச்சாமி த்வாம் த்ரஷ்டுமஹம் ததைவ, தேநைவ ரூபேண சதுர்புஜேந ஸஹஸ்ரபாஹோ பல விச்வமூர்த்தே” என்று திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸாலே இப்போது கண்ட விச்வரூபம் அத்ருஷ்ட பூர்வதையாலும் உக்ரதையாலும் ஹர்ஷ பயங்க ளிரண்டையும் விளைக்கையாலே ஸதத ஹர்ஷ ஹேதுவாய் பூர்வபரிசிதமுமான ஸௌம்ய ஸ்வரூபத்தைக் காணவாசைப்பட்டு சதுர்புஜமுமாய் சங்க சக்ர கதாதரமுமான திவ்ய விக்ரஹத்தைக் காட்ட வேணுமென்று தத் தர்சந தத் பரனா யபேக்ஷித்தாப்போலே,

விளக்கம் - (பலவகையும் கண்டு வெண்சங்கேந்தின ரூபபரனான ச்வேதன் படியும் காணலாம்) - அர்ஜுனன், கீதை (11-15) - பச்யாமி தேவாம்ஸ்தவ தேவ தேஹே ஸர்வாம்ஸ்ததா பூதவிசேஷ ஸங்காந் ப்ரஹ்மாணமீசம் கமலாஸநஸ்தம் ருஷீம்ச்ச ஸர்வாநுரகாம்ச்ச தீப்தாந் - தேவாதிதேவனே! நான் உன்னுடைய திருமேனியில் அனைத்துவிதமான தேவர்களையும், அனைத்து உயிர்களையும், தாமரையில் உள்ள நான்முகனையும், சிவனையும், அனைத்து ரிஷிகளையும், ஸர்ப்பங்களையும்

பார்க்கிறேன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப விச்வரூபத்தைத் தரிசித்தான். அதன் பின்னர், கீதை (11-45) - அத்ருஷ்ட பூர்வம் ஹ்ருஷிதோஸ்மி த்ருஷ்ட்வா பயேநச ப்ரவ்யதிதம் மநோ மே, ததேவ மே தர்சய தேவ ரூபம் ப்ரஸீத தேவேச ஜகந்நிவாஸ - இதற்கு முன்பு நான் எப்போதும் கண்டிராத இந்த வியக்கவைக்கும் ரூபத்தைக் கண்டு மகிழ்ந்தபடி உள்ளேன். எனது மனம் அச்சத்தால் நடுங்கியபடி உள்ளது. எனவே நீ உனது முந்தைய ரூபத்தையே காண்பிப்பாயாக. அனைத்து தேவர்களுக்கும் உலகத்திற்கும் இருப்பிடமாக உள்ளவனே, எனக்கு க்ருபை செய்வாயாக - என்றும், கீதை (11-46) - கிரீடிநம் கதிநம் சக்ர ஹஸ்தமிச்சாமி த்வாம் த்ரஷ்டுமஹம் ததைவ, தேநைவ ரூபேண சதுர்புஜேந ஸஹஸ்ரபாஹோ பல விச்வமூர்த்தே - க்ரீடத்தைத் தரித்தவனாகவும், கதாயுதம் கொண்டவனாகவும், சக்ரத்தை ஏந்தியவனாகவும் உள்ள உன்னுடைய அந்த ரூபத்திலேயே நான் உன்னைத் தரிசிக்க விரும்புகிறேன். ஆயிரம் திருக்கரங்கள் கொண்டு விச்வரூபத்தில் உள்ள நீ, நான்கு திருக்கரங்கள் கொண்டவனாக தரிசனம் தருவாயாக - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, திவ்யமான கண்கள் கொண்டவனாக தான் கண்ட விச்வரூபம் என்பது முன்பு எப்போதும் காணப்படாத ஒன்றாக உள்ளதாலும் உக்கிரமாக இருந்ததாலும், மகிழ்வையும் அச்சத்தையும் ஒருசேர உண்டாக்குவதாக இருந்ததாலும், எப்போதுமே மகிழ்வை மட்டுமே உண்டாக்கக் காரணமாக உள்ளதும், முன்பு காணப்பட்டதும் ஆகிய அழகான ரூபத்தை மீண்டும் காண ஆசை கொண்டான்; ஆகவே நான்கு திருத்தோள்களுடனும், சங்கு சக்கரம் கதை ஆகியவற்றைக் கொண்டவனாகவும் உள்ள திவ்ய திருமேனியைக் காண்பதில் ஈடுபட்டவனாக நின்று விரும்பியது போன்று.

வ்யாக்யானம் - இவரும், “நல்குரவும்” என்று தொடங்கி, “பலவகையும் பரந்த பெருமானை - திருவிண்ணகர்க்கண்டேனே” என்று விருத்த விபூதி யுத்தனாய்க் கொண்டு விபூதி முகத்தாலே பலபடியாக விஸ்த்ருதனா யிருக்கிறவனைக் கண்டு, “நீராய் நிலனாய்” என்று தொடங்கி, “சிவனாயயனானாய்” என்று கார்ய காரணங்க ளிரண்டையும் சரீரமாகக் கொண்டு நீ ஜகதாகாரனாயிருக்கிறவிருப்பை எனக்கு காட்டித் தந்தாயாகிலும், இத்தால் நான் பெற்றது உன்னதான வஸ்துக்களை என்னதென்றும் பிறரதென்றுமிருக்கும் விப்ரதிபத்தி போய், உன்னதே ஸகலமுமென்றிருக்கிற மாத்ரம்; இது எனக்கு ஆகர்ஷகமாய் அநுபாவ்யமா

யிருக்கிறதில்லை. ஆனபின்பு, “கூராராழி வெண்சங்கேந்தி வாராய்” என்று சங்கசக்ரமான உன் அஸாதாரண விக்ரஹத்தோடே என் முன்னே வரவேணுமென்று அஸாதாரண விக்ரஹாநுபவ தத் பரராய் அபேக்ஷிக்கையாலே, “சினப்போர்ச் சுவேதன்” என்று சொல்லப்பட்ட அர்ஜுனன்படியும் இவர் பக்கலிலே காணலாமென்கை.

விளக்கம் – (இவரும் பல்வகையும் கண்டு) - நம்மாழ்வாரும் திருவாய்மொழி (6-3-1) - பல்குரவும் - என்று தொடங்கி, திருவாய்மொழி (6-3-1) - பலவகையும் பரந்த பெருமானை திருவிண்ணகர்க்கண்டேனே - என்று ஒன்றுக்கொன்று, மாறுபட்ட பொருள்கள் நிறைந்த இந்த உலகத்தைத் தனது செல்வமாகக் கொண்டவனாய், தனது உடைமையாக உள்ள பொருள்கள் மூலம் இந்த உலகில் பலவிதமாக நிறைந்துள்ளவனாய் உள்ள அவனைக் கண்டு. (வெண்சங்கு ஏந்தின ரூப பரனான) - திருவாய்மொழி (6-9-1) - நீராய் நிலனாய் - என்று தொடங்கி, (6-9-1) - சிவனாய் அயன் ஆனாய் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, “கார்யம் மற்றும் காரணம் ஆகிய அனைத்தையும் உனது சரீரமாகவே கொண்டு, இந்த ஜகத்தின் காரணமாக நீ உள்ள இருப்பை எனக்குக் காண்பித்தாய். ஆனால் இத்தகைய நிலையால், நான் அடைந்ததான உனக்குச் சொந்தமான பொருள்களை என்னுடையது என்றும், மற்றவர்களுடையது என்றும் எண்ணுகின்ற மாறுபட்ட எண்ணங்கள் விலகி, அனைத்தும் உனக்கே சொந்தம் என்ற எண்ணம் மட்டுமே என்னால் அடையப்பட்டது. இத்தகைய நிலையானது எனக்கு ஈடுபடுத்துவதாகவும், அனுபவிக்கத்தக்கதாகவும் இல்லை. ஆகவே, திருவாய்மொழி (6-9-1) - கூரார் ஆழி வெண்சங்கு ஏந்தி வாராய் - என்பதற்கு ஏற்ப சங்கும் சக்கரமும் கூடியதான உனக்கு மட்டுமே உரிய திருமேனியுடன், என் முன்பாக நீ வரவேண்டும்”, என்று அவனுக்கு மட்டுமே உரிய திருமேனியுடன் அவனை அனுபவிக்க வேண்டும் என்று விண்ணப்பித்தார். (சுவேதன்படியும் காணலாம்) - இதன் மூலம் நம்மாழ்வாருக்கு நான்முகன் திருவந்தாதி (24) - சினப்போர்ச் சுவேதன் - என்னும்படியான அர்ஜுனனின் தன்மையும் உள்ளதைக் காணலாம்.

வ்யாக்யானம் – ச்வேதனென்றது ச்வேதவாஹந னென்றபடி. முதலானாரென்றது “உபமாந மசேஷாணாம் ஸாதூநாம் யஸ் ஸதாபவத்” என்கிறபடியே எல்லார்க்கும் தம்முடைய ஓரோ வகைகளாலே உபமாந பூமியாயிருக்கு மவராகையாலே இன்னமும் ஜ்ஞாநிகளானவர்கள் பலர்படியும் இவர் பக்கலிலே காணலாமென்று தோற்றுகைக்காக; பிராட்டிமாரோடு ஸாம்யம் சொன்னபின்பு ஸ்ரீகோபிமாந முதலானரோடு ஸாம்யம் சொன்னவோபாதியிறே, லக்ஷ்மணாதிகளோடே ஸாம்யம் சொன்ன பின்பு தசரதாதிகளோடே இவர்க்குண்டான ஸாம்யம் சொன்னவிதும்.

விளக்கம் – “ச்வேதன்” என்றால் ச்வேதவாஹனன் அல்லது அர்ஜுனன். “முதலானோர்” என்பதன் மூலம், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-55-156) - உபமாந மசேஷாணாம் ஸாதூநாம் யஸ் ஸதாபவத் - உயர்ந்த ஸாதுக்கள் அனைவருக்கும் எப்போதும் உபமானம் கூறலாம்படி எந்த ப்ரஹ்லாதன் இருந்தானோ - என்பதற்கு ஏற்ப, அனைவருக்கும் தங்களுடைய ஒவ்வொரு தனித்தன்மை காரணமாக உபமானத்தின் இருப்பிடமாக நம்மாழ்வார் உள்ளதால், மேலும் பல ஞானிகளுடைய தன்மைகளையும் நம்மாழ்வாரிடம் காணலாம் என்பது உணர்த்தப்பட்டது. இந்தச் சூத்திரத்தில், பிராட்டிமார்களுடன் நம்மாழ்வாருக்கு உள்ள ஒப்புமை கூறியதைத் தொடர்ந்து, கோபிகைகளுக்கும் இவருக்கும் உள்ள ஒப்புமை கூறப்பட்டது; அது போன்று லக்ஷ்மணன் போன்றவர்களுடன் ஒப்புமை கூறியதைத் தொடர்ந்து தசரதன் போன்றவர்களுடன் ஒப்புமை கூறப்பட்டது.

128. குழலில் நெஞ்சம் அருகலில் சுவையுமானவிவர் அவர்களளவல்லர்.

அவதாரிகை – ஆக, இப்படி நித்யஸூரிகளில் தலைவராய், தொடர்ந்தடிமை செய்யப் பிறந்த லக்ஷ்மணாதிகளோடும், நித்ய ஸம்ஸாரிகளிலே அந்ய தமராய் வைத்து பகவத் ப்ரத்யாஸந்நராகப் பெற்ற தசரதாதிகளோடும் இவர்க்குண்டான ஸாம்யத்தையருளிச் செய்தார் கீழ். அவர்களனைவரிலும் இவர்க்குள்ள வேற்றத்தை அருளிச்செய்கிறார் மேல் “குழலில் நெஞ்சு மருகலில் சுவையுமான இவர் அவர்களளவல்லர்” என்று.

விளக்கம் - இப்படியாக நித்யஸூரிகளுக்குத் தலைவராகவும், தொடர்ந்து கைங்கர்யம் செய்வதற்காக இங்கு வந்து பிறந்த லக்ஷ்மணன் முதலானவர்களோடும்; நித்யஸம்ஸாரிகளைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவராக இந்த ஸம்ஸார உலகில் அவதரித்து பகவத் பக்தியுடன் விளங்கிய தசரதன் முதலானவர்களோடும் நம்மாழ்வாருக்கு உள்ள ஒப்புமையை அருளிச்செய்தார். அவர்களைக் காட்டிலும் இவருக்கு உள்ள ஏற்றத்தை இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “குழற்கோவலர்” என்கிற பாட்டில் சொல்லுகிறபடியே பிராட்டிமாரும் நித்யஸூரிகளு மவனுமான திரளிலே பற்றின நெஞ்சையுடையராய், “அருகலிலாய” என்கிற பாட்டிற் சொல்லுகிறபடியே பிராட்டிமாரோடும் திருவடி திருவநந்தாழ்வான் முதலான நித்யஸூரிகளோடும் ஓரோவகையாலே பரிமாறுமவன், அவர்களோடே பரிமாறுமாபோலே ஒருவழியாய் வந்த ரஸத்தைத் தந்து விடுகிறிலன் என்னளவில்; அவர்களெல்லார் பக்கலிலும் பண்ணுமாதரத்தை என் பக்கலிலே பண்ணாநின்றா னென்னும்படி எல்லா வழிகளாலுமுள்ள ஸம்சுலேஷ ரஸத்தை அவன் தமக்கு விளைக்கையாலே போக ரஸமும் விஞ்சப் பெற்றவரான விவர், ஓரோ அவதார மாத்ரத்திலும் கேவலம் அவன்றன்னளவிலும் பற்றின நெஞ்சையுடையராய் பகவத் ப்ராவண்யம் காதாசித்கமாய் விஷயாந்தர ப்ராவண்யமும் கலசியிருப்பாரும்; இதர விஷய வைராக்ய பூர்வகமாக எப்போதும் நடந்து செல்லும் பகவத் ப்ராவண்யமுண்டாயும், ததீயரும் அவனுமான சேர்த்தியில் ரஸமறியாதாருமான தசரதாதிகளும் பரத்வாவதார விபாகமற அவகாஹித்த நெஞ்சையுடையராயும் ஒருவழியால் வந்த ரஸத்தைப் பெற்றிருக்கும் லக்ஷ்மணாதிகளுமான அவர்களில் அத்யந்த வ்யாவ்ருத்தரென்கை. ஆக, லக்ஷ்மணாதிகள் தசரதாதிகளோடும் இவர்க்குள்ள ஸாம்யத்தை தர்சிப்பித்தாப்போலே அவர்களில் இவர்க்குண்டான ஆதிக்க்யத்தையும் தர்சிப்பித்தாராயிற்று.

விளக்கம் - (குழலில் நெஞ்சம்) - திருவிருத்தம் (3) - குழற்கோலவர் - என்ற பாசுரத்தில் கூறியதற்கு ஏற்ப பிராட்டிமார்கள், நித்யஸூரிகள் மற்றும் ஸர்வேச்வரன் என்றுள்ள இந்தப் பெருக்கூட்டத்தில் தனது மனதை வைத்தவராக.

(அருகலில் சுவையுமான இவர்) - திருவாய்மொழி (1-9-3) - அருகலிலாய - என்பதில் கூறுவதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனாகிய அவன், பிராட்டிமார் அனுமன் ஆதிசேஷன் போன்ற நித்யஸூரிகளுடன் ஒவ்வொரு விதமாகக் கலந்து பழகுகிறான். இது போன்று எனக்கு ஏதோ ஒரு ரஸத்தை மட்டும் அளிப்பதில்லை; அவர்கள் ஒவ்வொருமும் காண்பிக்கும் தனித்தனி ஈடுபாட்டினை முழுவதுமாக எனக்கு மட்டுமே அளிக்கிறான் என்று கூறலாம்படி, அனைத்து விதங்களிலும் சேர்க்கை இன்பத்தை அவன் நம்மாழ்வாராகிய தனக்கு உண்டாக்குவதால் இன்பச் சுவையும் நிறம்பப் பெற்றவர் ஆகிறார். இப்படிப்பட்ட இவர் (அவர்கள் அளவு அல்லர்) - அவனுடைய ஒவ்வொரு அவதாரத்தில் மட்டுமே அவனிடம் தங்களுடைய நெஞ்சத்தைப் பறி கொடுத்து நின்றவர்கள்; பகவத் பக்தி என்பது ஒரு காலகட்டத்தில் மட்டுமே உள்ளதாய் மற்ற விஷயங்களின் மீது விருப்பமும் கொண்டவர்கள்; மற்ற விஷயங்கள் மீது ஏற்பட்ட வெறுப்பு என்பதை முன்னிட்டவர்களாய் பகவத் பக்தி ஏற்பட்டாலும் அவன் மற்றும் அவனுடைய அடியார்கள் என்ற சேர்க்கையில் உள்ள சுவையை அறியாத தசரதன் முதலானவர்கள்; பரத்வம் மற்றும் அவதாரம் என்றுள்ள வேறுபாடு காணாமல் இரண்டிலும் ஒரே போன்று ஈடுபாடுள்ள உள்ளத்தைக் கொண்டவர்களாக, ஒரு வழியால் வந்த இன்பத்தை அடைந்த லக்ஷ்மணன் போன்றவர்கள் - இவர்களைக் காட்டிலும் மிகமிக வேறுபட்டவர் ஆவார். ஆக லக்ஷ்மணன் முதலானவர்களுடன், தசரதன் முதலானவர்களுடன் நம்மாழ்வாருக்கு உள்ள ஒப்புமையைக் கூறியது போன்று, அவர்களைக் காட்டிலும் இவருக்கு உள்ள மேன்மையையும் காண்பித்தார்.

129. எற்றைக்கு மென்றது தோன்றப் பிறந்து ஒப்பித்து வீசிக் காப்பிட்டுக் காட்டுக்கு முற்பட்டு தர்மம் சொல்லிக்கேட்டு சிஷ்யாதாஸீ பக்தைகளாய் பாடி வருடி இன்று வந்தென்பாரையும், சென்றாலாரும் நிவாஸதாஸ பேதம் கொள்வாரையும், தாமவராக பாவிப்பர்.

அவதாரிகை - இப்படிப்பட்ட நெஞ்சயும் சுவையையுமுடைய இவர் தம்முடைய அபிநிவேசத்தாலே அவன் பிறவிக்கு அநுகுணமாகப் பிறந்து அநேகாநுவ்ருத்திகளைப் பண்ணும் பிராட்டிமாரையும், அசேஷசேஷதைகரதிகராய்

அநேகதாபவித்து அநேகவித கைங்கர்யங்களைப் பண்ணும் அநந்த வைநதேயாதிகளையும் அவர்கள் தானென்னலாம்படி பாவிப்பரென்கிறார் “எற்றைக்குமென்று” தொடங்கி.

விளக்கம் – இப்படிப்பட்ட நெஞ்சத்தையும் சுவையையும் கொண்ட நம்மாழ்வார் தம்முடைய அளவு கடந்த ப்ரேமை காரணமாக, அவனுடைய அவதாரங்களுக்கு ஏற்றபடியாகப் பிறந்து அவனுக்குப் பலவிதமான தொண்டுகள் செய்யும் பிராட்டிமார்; செய்யவேண்டியதான கைங்கர்யங்களில் எந்தவிதமான குறையும் இன்றி, அவற்றில் மிகுந்த ஈடுபாட்டுடன், அந்தந்த இடங்களுக்கு ஏற்றபடி பல ரூபங்கள் எடுத்து, அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களையும் செய்தபடி உள்ள ஆதிசேஷன், கருடன் போன்ற நித்யஸூரிகள் – முதலானவர்கள் நம்மாழ்வாராகிய தாமே என்று கூறலாம்படியாக எண்ணிக்கொள்வார் என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியவதாரமான ஆண்டாள் ப்ரார்த்தனை மூவர்க்கு மொக்குமாகையாலே “எற்றைக்கு மேழேழ் பிறவிக்கு முன்றன்னோடுற்றோமே யாவோ முனக்கே நாமாட்செய்வோம்” என்று அநேக ஜந்மங்கள் பிறந்து உன்னோடே சேஷ சேஷி பாவமாகிற உறவையுமுடையோமாய், உனக்கே உகப்பான அடிமைகளை நாங்கள் செய்யவேணுமென் றபேசுடித்தமை தோன்ற, “தேவத்வே தேவ தேவேயம் மநுஷ்யத்வேச மாநுஷி, விஷ்ணோர் தேஹாநுரூபாம் வை கரோத்யேஷாத்மநஸ்தநாம்” என்கிறபடியே ஈசுவரன் லோக ரசுஷணார்த்தமாக தேவ மநுஷ்யாதி ஸஜாதீயனா யவதரிக்குமளவில், அவன் கொண்ட வடிவுக்கு அநுரூபமான வடிவு கொண்டு தோற்றுமவளாகையாலே, “ராகவத்வே பவத் ஸீதா” என்கிறபடியே அவன் சக்ரவர்த்தி திருமகனா யவதரித்தபோது தானும் ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளாயவதரித்து.

விளக்கம் – (எற்றைக்கும் என்றது தோன்ற) – ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியின் அவதாரமான ஆண்டாளுடைய ப்ரார்த்தனை என்பது மூன்று பிராட்டிமார்களுடைய ப்ரார்த்தனை போன்றே உள்ளது என்பதால், திருப்பாவை (29) - எற்றைக்கும் ஏழேழ் பிறவிக்கும் உன் தன்னோடு உற்றோமே ஆவோம் உனக்கே

நாமாட்செய்வோம் - என்பதற்கு ஏற்ப பலவிதமான பிறவிகள் எடுத்தாலும் உன்னுடன் “அடிமை - எஜமானன்” என்ற உறவுமுறையுடன் கூடியவர்களாகவும், உனக்கு மட்டுமே நீ விரும்பும் கைங்கர்யங்களை நாங்கள் செய்யவேண்டும் என்ற ஆசை கொண்ட நிலை வெளிப்படும்படியாக. (பிறந்து) - ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-9-145) - தேவத்வே தேவ தேஹேயம் மநுஷ்யத்வேச மாநுஷி, விஷ்ணோர் தேஹாநுரூபாம் வை கரோத்யேஷாத்மநஸ்தநாம் - அவன் தேவனாக அவதரித்தால் பிராட்டியும் தேவ சரீரம் எடுத்தும், மனிதனாக அவதரித்தால் இவள் மனித சரீரம் எடுத்தும், விஷ்ணுவின் அந்தந்த ரூபத்திற்கு ஏற்றபடியாகத் தானும் தனது சரீரத்தை பிராட்டி எடுத்துக்கொள்கிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரன் இந்த லோகத்தைக் காப்பாற்றும்விதமாக தேவன், மனிதன் போன்ற பிறவிகளில் அந்தந்த பிறவி கொண்டவனாக அவதரிக்கும்போது, அவன் எடுத்துக்கொண்ட ரூபத்திற்கு ஏற்றபடியான ரூபம் கொண்டு அவதரிப்பவள் என்பதால், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-9-144) - ராகவத்வே பவத் ஸீதா - அவன் இராகவனாக அவதரித்தபோது இவள் சீதையாக அவதரித்தாள் - என்பதற்கு ஏற்ப அவன் சக்ரவர்த்தி திருகமனாய் அவதரித்தபோது தானும் ஸ்ரீஜனகராஜனின் திருமகளாக அவதரித்து.

வ்யாக்யானம் - “வராஹ ருதிராபேண சசிநாச ஸுகந்திநா, அநுலிப்தம் பரார்த்யேந சந்தநேத பரந்தபம்” என்கிறபடியே திருவபிஷேகார்த்தமாக அலங்கரித்து, “ஸ்திதயா பார்ச்வதச்சாபி வாலவ்யஜந ஹஸ்தயா, உபேதம் ஸீதயா பூயச் சித்ரயா சசிநம் யதா” என்கிறபடியே அப்போதருகே ஸேவித்து நின்று திருவெண்சாமரம் பணிமாறி, அந்தந்த சக்ரவர்த்தி மாளிகைக் கெழுந்தருளுகிறபோது, “பதி ஸம்மாநிதா ஸீதா பர்த்தாரம் அஸிதேக்ஷணா, ஆத்வாரமநு வவ்ராஜ மங்களாந்யபி தத்யுஷீ; பூர்வாம் திசம் வஜ்ரதரோ தக்ஷிணாம் பாது தே யம:; வருண: பச்சிமா மாசாம் தநேசஸ்தூத்தராம் திசம்” என்கிறபடியே பெருமாள் வடிவழகைக் கண்டு இது நமக்குத் தொங்கப் புகுகிறதோ வென்னும் வயிறுபிடியாலே அந்த:புர த்வாரத்தளவும் பின் சென்று மங்களாசாஸநம் பண்ணி, ததந்தந்தரம் காட்டுக்கெழுந்தருளுகிறதோது “அக்ரதஸ்தே கமிஷ்யாமி ம்ருத்நந்தீ குச கண்டகாந்” என்று தான் முற்பட்டு,

விளக்கம் - (ஒப்பித்து) - அயோத்யாகாண்டம் (16-9) - வராஹ ருதிராபேண சுசிநா ச ஸுகந்திநா, அநுலிப்தம் பரார்த்யேந சந்தநேத பரந்தபம் - சிவந்த மேகம் போன்றதும், பிராட்டியின் ஸம்பந்தம் காரணமாகத் தூய்மையாக உள்ளதும், நறுமணம் நிறைந்ததும் ஆகிய சந்தனத்தைச் சீதையால் பூசப்பட்டவனும், பகைவர்களை நடுங்கச் செய்வனும் ஆகிய இராமன் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள இராமனைப் பட்டாபிஷேகம் செய்து கொள்வதற்காக அலங்காரம் செய்து. (வீசி) - அயோத்யாகாண்டம் (16-10) - ஸ்திதயா பார்ச்வத: ச அபி வாலவ்யஜந ஹஸ்தயா, உபேதம் ஸீதயா பூயச் சித்ரயா சசிநம் யதா - அருகில் நிற்பவளும், சாமரத்தைத் திருக்கரத்தில் கொண்டவளும் ஆகிய சீதையுடன் சித்திரை நகஷத்திரத்துடன் கூடிய சந்தரன் போன்றுள்ள - என்பதற்கு ஏற்ப இராமனுக்கு அருகே அமர்ந்து வணங்கியபடி வெண்மையான சாமரம் வீசி. (காப்பிட்டு) - அதனைத் தொடர்ந்து இராமன் தசரதனுடைய அரண்மனைக்கு எழுந்தருளும்போது, அயோத்யாகாண்டம் (16-21) - பதி ஸம்மாநிதா ஸீதா பர்த்தாரம் அஸிதேசுஷணா, ஆத்வாரம் அநுவவ்ராஜ மங்களாந்யபி தத்யுஷீ - தனது கணவனாகிய இராமனால் (நீ உன் தோழிகளுடன் ஆனந்தமாக இரு, நான் தசரதனைப் பார்த்துவருகிறேன்) நற்செய்தி உரைத்துக் கௌரவிக்கப்பட்டவளும் கருமையான கண்கள் கொண்டவளும் ஆகிய சீதை மங்களமான சொற்களைக் கூறியபடி வாசல்வரை வந்து இராமனை வழி அனுப்பினாள் - என்றும், அயோத்யாகாண்டம் (16-24) - பூர்வாம் திசம் வஜ்ரதரோ தசுஷிணாம் பாது தே யம: வருண: பச்சிமாம் ஆசாம் தநேசல: உத்தராம் திசம் - கிழக்கில் இந்திரனும், தெற்கில் யமனும், மேற்கில் வருணனும், வடக்கில் குபேரனும் உம்மைக் காப்பாற்றட்டும் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப இராமனுடைய வடிவழகைக் கண்ட சீதை, "இந்த நிலை நமக்கு நிலையாக இருக்குமோ" என்ற கவலை காரணமாக அவன் அந்தப்புரத்தை விட்டு வெளியே செல்லும்வரை பின் தொடர்ந்து சென்று புகழ்ந்து. (காட்டுக்கு முற்பட்டு) - பின்னர் இராமன் கானகம் செல்ல முனையும்போது, அயோத்யாகாண்டம் (27-6) - அக்ரதஸ்தே கமிஷ்யாமி ம்ருத்தந்தீ குச கண்டகாந் - உனக்கு முன்பாக நான் பாதையில் உள்ள புற்களையும் முட்களையும் அழித்தபடி செல்வேன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, தான் முன்பாகச் செல்வதாக முனைந்து.

வ்யாக்யானம் - ஸ்ரீதண்டகாரண்யத்தி லெழுந்தருளி யிருக்கிறபோது அவராயுதங்களை தரித்துக் கொண்டு நிற்கிற நிலையைக் கண்டு “ந ஹி மே ரோசதே வீர கமநம் தண்டகாந் ப்ரதி, காரணம் தத்ர வசக்ஷ்யாமி வதந்த்யாச் ச்ரூயதாம் மம; த்வம் ஹி பாணதநுஷ்பாணி: ப்ராத்ரா ஸஹ வநம் கத:, த்ருஷ்ட்வா வநசராந் ஸர்வாத் கச்சித் குர்யாச் சரவ்யயம்; சஷத்ரியாணாஞ்ச ஹி தநுர்ஹுதா சஸ்யேந்தநாநிச, ஸமீபதஸ் ஸ்திதம் தோஜோ பல முச்ச்ரயதே ப்ருசம்” என்று இவர் ஸாயுதராய் நிற்கில் ஆரேனையும் மேல் விழுந்து ப்ரமாதம் விளையக் கூடுமென்று பயப்பட்டு, “தர்மாதர்த்த: ப்ரபவதே தர்மாத் ப்ரபவதே ஸுகம்” இத்யாதியாலே ஸர்வத்துக்கும் தர்மமே மூலமென்னுமிடத்தை ஸ்மரிப்பித்து, ஆனபின்பு ஆயுதத்தை வைத்து தாபஸ வேஷத்தோடே தர்மத்தை அநுஷ்டிக்க வமையுமென்று தர்மோபதேசத்தையும் பண்ணின பெரியபிராட்டியாரையும்,

விளக்கம் - (தர்மம் சொல்லி) - ஸ்ரீதண்டகாரண்ய வனத்தில் இராமன் எழுந்தருளியிருந்தபோது, அவன் ஆயுதங்களுடன் நின்று நிலையைக் கண்டு, ஆரண்யகாண்டம் (9-13) - ந ஹி மே ரோசதே வீர கமநம் தண்டகாந் ப்ரதி, காரணம் தத்ர வசக்ஷ்யாமி வதந்த்யா: ச்ரூயதாம் மம - வீரரே! தண்டகாரண்யத்தை நோக்கி நாம் செல்வதில் எனக்கு உடன்பாடில்லை. அதற்கான காரணத்தைக் கூறுகிறேன், கேட்பீராக - என்றும், ஆரண்யகாண்டம் (9-14) - த்வம் ஹி பாணதநுஷ்பாணி ப்ராத்ரா ஸஹ வநம் கத:, த்ருஷ்ட்வா வநசராந் ஸர்வாத் கச்சித் குர்யாச் சரவ்யயம் - அம்பையும் வில்லையும் கையில் ஏந்தியபடி, தம்பியுடன் கானகம் வந்துள்ளீர்கள்; காட்டில் யாரைக் கண்டாலும் நீவிர் அந்த பாணங்களைத் தொடுப்பீர் - என்றும், ஆரண்யகாண்டம் (9-15) - சஷத்ரியாணாம் ச ஹி தநு: ஹுதாசஸ்ய இந்தநாநி ச, ஸமீபத: ஸ்திதம் தோஜோ பலம் உச்ச்ரயதே ப்ருசம் - காரணம், நெருப்பின் அருகில் உள்ள விறகும், சஷத்ரியர் கையில் உள்ள வில்லும் ஆற்றலையும் வேகத்தையும் அதிகரிக்கும் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, “இவர் ஆயுதமும் கையுமாக நிற்கும்போது யாருடனாவது யுத்தம் செய்ய வாய்ப்புண்டு”, என்று அச்சம் கொண்டு, ஆரண்யகாண்டம் (9-30) - தர்மாதர்த்த: ப்ரபவதே தர்மாத் ப்ரபவதே ஸுகம் - தர்மத்தால் பொருளும் இன்பமும் ஏற்படுகிறது - என்பது போன்ற வாக்கியங்களால் “அனைத்திற்கும் ஆதாரமாக உள்ளது தர்மமே ஆகும்”, என்று நினைவூட்டி, தொடர்ந்து, “ஆகவே ஆயுதத்தை வைத்து, தவ வேஷத்திற்கு

ஏற்ப தர்மத்தைக் கடைப்பிடிப்பதே நல்லது” என்று தர்ம உபதேசம் செய்த பெரியபிராட்டியாரையும்.

வ்யாக்யானம் – “அஹம் சிஷ்யாச தாஸீச பக்தாச த்வயி மாதவ, மத்க்ருதே ஸர்வபூதாநாம் லக்ஷபாயம் வத ப்ரபோ” என்று ஸ்ரீவராஹநாயனார் பக்கலிலே பரமதர்மம் கேட்டு தந்முலமாக சிஷ்யையும் தாஸியும் பக்தையுமாய், “உன்றன்னைப் பாடி” என்கிறபடியே கவிபாடி, “திருமகளும் புவியும் செம்பொற்றிருவடியினிணை வருட” என்கிறபடியே பெரியபிராட்டியாரோபாதி அவன் திருவடிகளைப் பிடித்து, “இன்று வந்தித்தனையு மமுது செய்திடப் பெறில் நானொன்று நூறாயிரமாகக் கொடுத்துப் பின்னுமாளும் செய்வன்” என்று தன்னைக் கைங்கர்யங் கொண்டால் அதுக்கு ப்ரத்யுபகாரமும் பண்ணுவனென்ற ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியாரையும்.

விளக்கம் – (கேட்டு சிஷ்யா தாஸீ பக்தைகளாய்) - கைசிகபுராணம் – அஹம் சிஷ்யாச தாஸீச பக்தாச த்வயி மாதவ, மத்க்ருதே ஸர்வபூதாநாம் லக்ஷபாயம் வத ப்ரபோ - ப்ரபுவே! மாதவா! நான் உன்னிடம் சிஷ்யையாகவும் தாஸியாகவும் பக்தையாகவும் உள்ளேன். என் பொருட்டு அனைத்து உயிர்களும் கரை ஏறுவதற்கான உபாயத்தை அருளிச்செய்வீராக - என்பதற்கு ஏற்ப வராஹப்பெருமானிடம் மிகவும் உயர்ந்த தர்மம் குறித்துக் கேட்டறிந்து, அதன் காரணமாக சிஷ்யையும் தாஸியும் பக்தையுமாக நின்று, (பாடி) - திருப்பாவை (27) - உன் தன்னைப் பாடி - என்பதற்கு ஏற்ப அவனைக் கவி பாடி. (வருடி) - பெரியதிருமொழி (7-8-1) - திருமகளும் புவியும் செம்பொன் திருவடியின் இணை வருட - என்பதற்கு ஏற்ப பெரியபிராட்டியாரைப் போன்றே அவன் திருவடிகளைப் பிடித்து. (இன்று வந்து) - நாச்சியார் திருமொழி (9-7) - இன்று வந்து இத்தனையும் அமுது செய்திடப் பெறில் நான் ஒன்று நூறாயிரமாகக் கொடுத்துப் பின்னுமாளும் செய்வன் - என்பதற்கு ஏற்ப, தன்னை அடிமையாகக் கொண்டால் அதற்கான ப்ரத்யுபகாரங்களைச் செய்வேன் என்கிற ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியாரையும்.

வ்யாக்யானம் – “சென்றால் குடையாம்” என்கிற பாட்டிலும், “நிவாஸ சய்யா” இத்யாதி ச்லோகத்திலும் சொல்லுகிறபடியே பகவத் விநியோகாநு குணமாக சத்ர

ஸிம்ஹாஸந பாதுகாம் சுகாதி சரீர பேதம் கொண்டு ஸகலவித கைங்கர்யங்களையும் செய்யும் திருவந்தாழ்வானையும்; “ஊரும் புட்கொடியும் அஃதே” என்கிற சந்தையிலும், “தாஸஸ் ஸகா” இத்யாதி ச்லோகத்திலும் சொல்லுகிறபடியே வாஹந த்வஜ விதாந வ்யாஜநாதி தேஹ பேதங்களைக் கொண்டு ஸகலவித கைங்கர்யங்களையும் செய்யும் பெரியதிருவடியும் போலே, இவரும் “பிறந்திட்டாள்” என்கிறபடியே பிறந்து, பிராட்டிமார் தசையிலே நின்று பேசும்படியான பல பாவ வ்ருத்திகளையும், “ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய் மன்னி வழுவிலா வடிமை செய்ய வேண்டு நாம்” என்று ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும், உசிதமான ஸகல சேஷவ்ருத்திகளையும், பண்ணவேணுமென்னு மபிநிவேசாதிசயத்தையு முடையராகையாலே, பிராட்டிமாரையும் அநந்தாதிகளான ஸூரிகளையும், அவர்களுக்கும் தமக்குமொரு விசேஷமற அவர்கள் தாமாகவே பாவிப்ப ரென்றபடி.

விளக்கம் – (சென்றால் நிவாஸ பேதம் கொள்வாரையும்) - முதல் திருவந்தாதி (53) – சென்றால் குடையாம் - என்ற பாசுரத்தில் உள்ளபடியும், ஸ்தோத்ரரத்னம் (40) - நிவாஸ ஸய்யா - இருப்பிடம் சயனிக்கும் மெத்தை - என்பது போன்ற ச்லோகங்களில் உள்ளபடியும் பகவானுடைய கைங்கர்யத்திற்கு ஏற்றபடி குடை, ஸிம்ஹாஸனம், பாதுகை, திருப்பரிவட்டம் போன்ற பலவிதமான சரீரங்களை எடுத்துக்கொண்டு அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களையும் செய்தபடி உள்ள ஆதிசேஷனையும். (ஊரும் தாஸ பேதம் கொள்வாரையும்) - திருவாய்மொழி (10-2-3) - ஊரும் புட்கொடியும் அஃதே – என்ற பாசுரத்திலும், ஸ்தோத்ரரத்னம் (41) – தாஸஸ் ஸகா - உனக்கு அடிமையாகவும் நண்பனாகவும் - என்ற ச்லோகத்திலும் கூறுவதற்கு ஏற்ப வாகனம், கொடி, விதானம், விசிறி போன்ற பலவிதமான சரீரங்களை எடுத்துக் கொண்டு அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களையும் செய்தபடி உள்ள கருடனையும். (தாம் அவராகப் பாவிப்பர்) – திருவாய்மொழி (6-5-10) – பிறந்திட்டாள் – என்பதற்கு ஏற்ப பிறந்து, பிராட்டிமார்களின் நிலைகளில் நின்று பேசும்படியான பலவிதமான சிறப்பான தன்மைகளையும்; திருவாய்மொழி (3-3-1) – ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி வழுவிலா அடிமை செய்ய வேண்டு நாம் - என்று அனைத்து இடங்களிலும், அனைத்து காலங்களிலும், அனைத்து நிலைகளிலும், அவனுக்கு ஏற்ற அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களையும் செய்தபடி இருக்கவேண்டும் என்பதான அளவு கடந்த

ப்ரேமையும் கொண்டுள்ளதால் பிராட்டிமாரையும், ஆதிசேஷன் முதலான நித்யஸூரிகளையும், அவர்களுக்கும் தனக்கும் எந்தவிதமான வேறுபாடும் இல்லை என்று கொண்டாடி, அவர்களை தானாகவே எண்ணிக் கொள்வார்.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்ஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 202)

திருவாய்மொழி மூன்றாம் பத்து ஐந்தாம் திருவாய்மொழி

மொய்ம்மா ப்ரவேசம்

வ்யாக்யானம் - புகழுநல்லொருவனிலே பகவதநுபவத்தைப் பண்ணி, அத்தால் வந்த ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே களித்து, அதில்லாதாரை நிந்தித்து, உடையாரைக் கொண்டாடிச் சொல்லுகிறது - மொய்ம்மாம் பூம்பொழில்; இவர்க்கு முந்நீர்ஞாலத்தில் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தை அநுஸந்தித்தும், இதர விஷய ப்ராவண்யத்தை அநுஸந்தித்தும் சோகித்த சோகம் சிலர்க்கு நிலமாகிலாயிற்று - இத்திருவாய்மொழியில் பகவதநுபவத்தாலே ஹ்ருஷ்டரான இவருடைய ஹர்ஷம் சிலர்க்கு நிலமாவது? இவரும் பகவதநுபவம் பண்ணுகிறாராகில் நாமும் அவ்விஷயத்திலே கைவைத்தோமாகில், இவர்க்கு இங்ஙனிருப்பானென்? நமக்கு இங்ஙனிராதொழிவானென்? என்னில் நாமாகிறோம் கண்டார்க்கு ஒளிக்கவேண்டுமவையாய், சாஸ்த்ரங்களெல்லாம் ஒருமுகம் செய்து நிஷேதிக்கிறவையாய், முதல் தன்னிலே கிடையாதவையாய், கிடைத்தாலும் நிலை நிலலாதவையாய், அநந்தரம் நரகத்திலே மூட்டி அநர்த்தத்தை விளைக்கக்கடவதான லாபாலாபங்களில் பிறக்கும் சோகஹர்ஷங்களேயாயிற்று அறிவது. வீதராகராய் ஸாத்விகாக்ரேஸரரா யிருக்கிற இவர்க்கு சாஸ்த்ரங்கள் "ஆகாது" என்று நிஷேதித்த சோகஹர்ஷங்கள் கூடினபடி எங்ஙனெயென்னில்; இவரது, சாஸ்த்ரங்களிலே நிஷேதித்த சோகர்ஷங்களன்று; ஸமஸ்த கல்யாண

குணாத்மகனான ஸர்வேச்வரனை அநுபவித்து, அவ்வநுபவ ஜநித ப்ரீதியாயிற்று இவர்க்கு ஹர்ஷமாகிறது. “இப்படி வகுத்த விஷயத்தை அநாதிகாலம் இழந்து, இதர விஷய ப்ரவணராய் அநர்த்தப்படுவோமே!” என்னுமதாயிற்று சோகம். “காமம் ஆகாது” என்று நிஷேதியா நிற்கச்செய்தேயும், “நிதித்யாஸிதவ்ய:” என்று கொண்டு பகவத் காமத்தை சாஸ்த்ரங்கள் விதியாநின்றதிநே; இனி முக்தரும் பகவதநுபவத்தாலே “அஹமந்நமஹமந்நமஹமந்நம்” என்று களியா நிற்பர்களிநே; “ஸர்வ ஸம்சய நிர்முக்தோ நாரதஸ் ஸர்வதர்மவித்” என்று சொல்லப்படுகிற நாரதாதிகளும் பகவத்ஸந்நிதியில் வந்தவாநே ஆடுவது பாடுவதாகா நிற்பர்களிநே; விரக்தரில் தலையான திருவடியும் பிராட்டியைக் கண்டு வந்த ஹர்ஷத்தாலே முதலிகளைப் பார்த்து “நீங்கள் மது வந்ததை யழித்து புஜியுங்கோள்; ‘அஹமாவாரயிஷ்யாமி யுஷ்மாகம் பரிபந்தி ந:’ என்று காத்திருந்த ததிமுகாதிகளை நான் தொட்டுத் தருகிறேன்” என்றானிநே.

விளக்கம் – “புகழும் நல் ஒருவன்” என்னும் கடந்த திருவாய்மொழியில் பகவானுடைய ஸ்வரூபம் போன்ற பலவற்றையும் அநுபவித்து, அதன் காரணமாக ஏற்பட்ட மகிழ்வால் களித்து நின்று, அத்தகைய அநுபவம் இல்லாதவர்களை நிந்தித்து, அந்த அநுபவங்கள் உள்ளவர்களைக் கொண்டாடுவதைத் இந்த திருவாய்மொழியில் அருளிச்செய்கிறார். நம்மாழ்வார், திருவாய்மொழி (3-2) – முந்நீர் ஞாலம் – என்பதில், சரீரத்துடன் தனக்கு ஏற்பட்ட ஸம்பந்தத்தை எண்ணி வருத்தம் கொண்டதையும், மற்ற விஷயங்களில் ஏற்படும் ஈடுபாடு குறித்து எண்ணி சோகம் கொண்டதையும் மற்றவர்கள் உணர்ந்தால் அல்லவோ, இந்தத் திருவாய்மொழியில் பகவத் அநுபவம் காரணமாக ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சி அடைந்த இவருடைய மகிழ்வானது மற்றவர்களால் உணரப்படும்? ஆனால் இங்கு ஒரு கேள்வி எழலாம். இவரும் பகவானை அநுபவித்தபடி உள்ளார், நாமும் அதே போன்று அநுபவிக்க முயல்கிறோம், ஆனால் இவருக்கு மட்டும் இந்த அளவு அநுபவங்கள் ஏற்படும்போது நமக்கு ஏற்படாமல் உள்ளது ஏன்? இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். நாம் செய்வது என்னவென்றால் யாரேனும் பார்த்துவிடாமல் இருக்கும்படியானதும் அல்லது யாரும் அறியாதவிதத்தில் செய்யப்படுபவவையாகவும், அனைத்து சாஸ்த்ரங்களாலும் ஒரே போன்று விலக்கப்படுவதும், உயர்ந்த பலன் கிட்டாமல் உள்ளதும், கிட்டிய பலன்களும்

நிலையற்றதாய் உள்ளதும், அதன் பின்னர் நரகத்தில் கொண்டு தள்ளி துன்பத்தினை ஏற்படுத்துவல்லதும் ஆகிய உலகவிஷயங்கள் கிட்டுதல் மற்றும் கிட்டாமல் போதல் என்பதன் மூலம் ஏற்படுகின்ற மகிழ்வு மற்றும் சோகம் என்பதை அறிதலே ஆகும். ஆனால், எந்தவிதமான ஆசையும் அற்றவராகவும், ஸத்வ குணங்கள் மேலோங்கி நிற்பவர்களுடைய தலைவராகவும் உள்ள நம்மாழ்வாருக்கு, சாஸ்த்ரங்களால் “ஏற்கக்கூடாது” என்று விலக்கப்பட்டதான சோகமும் மகிழ்வும் எவ்விதம் கூடியுள்ளது? இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். இவருடைய மகிழ்வு என்பதும், சோகம் என்பதும் சாஸ்த்ரங்களால் தள்ளப்பட்ட மகிழ்ச்சியும் சோகமும் அல்ல. அனைத்துவிதமான திருக்கல்யாணகுணங்களின் இருப்பிடமாக உள்ள ஸர்வேச்வரனை நன்றாக அனுபவித்து, அத்தகைய அனுபவம் காரணமாகப் பிறந்த ப்ரீதி என்பதே இவருடைய மகிழ்ச்சியாக உள்ளது; “இவ்விதம் நமக்கு இயல்பாகவே எஜமானனாக உள்ள ஸர்வேச்வரனை எல்லையற்ற காலமாக இழந்து மற்ற விஷயங்களில் ஈடுபட்டு கேட்டினை அடைந்துவிடுவோமோ”, என்ற எண்ணமே சோகமாக உள்ளது. “பொருள்களில் ஆசை கூடாது” என்று சாஸ்த்ரங்களில் விலக்கியுள்ளபோதிலும், ப்ருஹத் உபநிஷத்தில் - நிதித்யாஸிதவ்ய: - இடைவிடாமல் த்யானிக்கத்தக்கவன் - என்று ஸர்வேச்வரன் குறித்துள்ள ஆசையானது விதிக்கப்பட்டது அல்லவோ? முக்தர்கள் கூட இந்த பகவத் அனுபவம் காரணமாக, தைத்திரீய ப்ருகுவல்லியில் - அஹம் அந்நம் அஹம் அந்நம் அஹம் அந்நம் - நான் பரமாத்மாவுக்கு இனியவன், நான் இனியவன், நான் இனியவன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப களித்தபடி உள்ளனர். மஹாபாரதம் ராஜஸூயத்தில் - ஸர்வ ஸம்சய நிர்முக்தோ நாரதஸ் ஸர்வதர்மவித் - எதிலும் எந்தவிதமான சந்தேகமும் இல்லாதவரும் அனைத்தையும் அறிந்தவரும் ஆகிய நாரதர் - என்று கூறப்படும் நாரதர் போன்றவர்கள் கூட, ஸர்வேச்வரனுடைய அருகில் வந்தவுடன், ஆடுவதும் பாடுவதும் செய்தபடி உள்ளனர் அல்லவோ? உலகவிஷயங்கள் அனைத்திலும் ஒதுங்கியுள்ளவர்களில் முதன்மையாக உள்ள அனுமன் கூட, சீதையைக் கண்டு வந்த மகிழ்வு காரணமாக மற்ற வானரவீரர்களிடம், “நீங்களும் மது வனத்தை அழித்து உண்பீர்களாக”, என்று கூறியபடி, ஸுந்தரகாண்டம் (62-2) - அஹமாவாரயிஷ்யாமி யுஷ்மாகம் பரிபந்தி ந: - உங்களுடைய விரோதிகளை நான் தடுத்து நிற்கிறேன் - என்று கூறினான் அல்லவோ? இவர்களுடைய விரோதிகள் ததிமுகன் போன்றவர்கள் ஆவர்.

வ்யாக்யானம் - மஹாராஜர்க்கு “உம்முடைய காவற்காடு அழிந்தது” என்று அறிவிக்க, “நம்மோடு பண்ணிப்போன ஸமயமுந் தப்பி நாம்தாம் ‘தீக்ஷணதண்டர்’ என்று அறியச்செய்தேயும், இவர்கள் காவற்காட்டை அழிக்கும்போது ‘நைஷாம் அக்ருதக்ருத்யாநாம் ஈத்ருச: ஸ்யாத் உபக்ரம:’ என்று ஸர்வதா பிராட்டியைத் திருவடி தொழுதார்களாக வேணுமென்று, அப்போது பிறந்த ஹர்ஷம் இருந்தவிடத்தில் இருக்கவொட்டாமே வாலானது ருச்யமுக பர்வதத்தின் கொடுமுடியிலே சென்று அறைந்ததாயிற்று; நடுவே “காவற்காடு” என்றொன்று உண்டாயிற்று ராஜபுத்ரர்களுடைய ஜீவநாத்ருஷ்டமாயிற்று. அன்றாகில் முதலிகளுடைய ஹர்ஷம் ராஜபுத்ரர்கள் முதுகோடே போமாயிற்று. அல்பம் வெற்றிலைச்சாறு மிடற்றுக்குக் கீழேயிழிந்தவன் தன்னைத் தானறிகிறிலன்; உள்கலந்தார்க்கு ஓர் அமுதமாய், அமுதிலுமாற்ற வினியனாய், “எனக்கே தன்னைத் தந்த கற்பகமென்னமுதம்” என்று தாமே முற்றாட்டாக இவ்வம்ருதத்தை புஜித்த இவர்க்கு, ஹர்ஷமுண்டாகச் சொல்லவேண்டாவிறே.

விளக்கம் - இங்கு ஸுந்தரகாண்டத்தின் ஸர்க்கம் 63 மற்றும் 64 ஆகியவற்றில் உள்ள சில நிகழ்வுகளைக் கூறுகிறார். சீதையைக் கண்ட மகிழ்ச்சியில் திளைத்த அனுமன் அங்கிருந்த மதுவனத்திற்குச் சென்று, வேண்டிய அனைத்தையும் உண்ணும்படி வானரவீரர்களிடம் கூறினான் [ஸுந்தரகாண்டம் 62-1, 2]. இதனால் மகிழ்ந்த அவர்களும் அவ்விதமே சென்று அங்கு இருந்த அனைத்தையும் அழித்து விளையாடி மகிழ்ந்தனர். இதனைக் கண்டு அதிர்ந்த அந்த வனத்தின் காவலனாகிய ததிமுகன் சுகரீவனிடம் ஓடிச்சென்று, “ஸுந்தரகாண்டம் (63-4) உம்முடைய மதுவனம் அழிக்கப்பட்டது”, என்று கூறினான். இதனைக் கேட்ட சுகரீவன், “அந்த வனத்தை நாம் ஆள்கிறோம் என்று அறிந்திருந்தும் இவ்விதம் செய்கிறார்கள் என்றால், ஸுந்தரகாண்டம் (63-15) - நைஷாம் அக்ருதக்ருத்யாநாம் ஈத்ருச: ஸ்யாத் உபக்ரம: - தேடுதலுக்குச் சென்றிருந்த செயல் நிறைவேறாமல் இவ்விதம் செய்திருக்கமாட்டார்கள்” என்று உணர்ந்து, “அவர்கள் நிச்சயம் சீதையின் திருவடிகளைத் தொழுதவர்களாக இருக்கவேண்டும்”, என்று மகிழ்ந்தான். அந்த மகிழ்ச்சியால் ஸுந்தரகாண்டம் (65-36) - தனது வாலைச் சுகரீவன் சுழற்றினான். அந்த வாலானது, ருச்யமுக பர்வதத்தின் உச்சிக்குச் சென்று நின்றது. இங்கு

ஸ்வாமி பராசரபட்டர் அருளிச்செய்வது - அந்த வானரவீரர்கள் தங்களுடைய மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்திக் கொள்ள மதுவனம் என்ற காடு இருந்ததால் மட்டுமே இராம லக்ஷ்மணர்களின் உயிர் பிழைத்தது. அந்தக் காடு இல்லை என்றால், வானரர்களுடைய மகிழ்ச்சி காரணமாக அவர்கள் அனைவரும் வந்து இவர்கள் முதுகில் குதித்திருந்தால் முதுகு ஒடிந்து போயிருக்கும் - என்பதாகும். இந்த அளவிற்கு மகிழ்ச்சி என்பது சாஸ்த்ரங்களில் ஏற்புடையதா என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். அற்பமான வெற்றிலைச்சாறு ஒரு சிறிதளவு உண்டாலே தன்னை மறக்கும்படி அது செய்ய, உட்கொண்டவனும் மயங்கி நிற்கிறான். இப்படி உள்ளபோது திருவாய்மொழி (1-6-5) - உள்கலந்தார்க்கு ஓர் அமுதமாய் - என்பதற்கு ஏற்ப அமிர்தம் போன்றவனும், திருவாய்மொழி (1-6-6) - அமுதிலும் ஆற்ற இனிய - என்பதற்கு ஏற்ப இனிமையானவனும், திருவாய்மொழி (2-7-11) - எனக்கே தன்னைத் தந்த கற்பகம் என்னமுதம் - என்பதற்கு ஏற்ப, தான் முழுமையாக அனுபவித்த இந்த அமிர்தத்தை உண்ட இவருக்கு இந்த அளவு மகிழ்வு ஏற்படக் குறையில்லை.

வ்யாக்யானம் - இப்படிப்பட்ட பகவதநுபவத்தால் வந்து ப்ரீதி ப்ரகர்ஷத்தாலே, (1) முதலிலே இதில் அறிவில்லாதாரையும், (2) அறிவுண்டாய்ப் புறம்பே அந்யபரரா யிருப்பாரையும், (3) சிஷ்டாபிமாநங் கொண்டாடி “அநுஷ்டாந காலங்களில் திருநாள் ஸேவிக்கலாகாது” என்று இருப்பாரையும், (4) அறிவுண்டாய் புறம்பே பரபரக்கற்று “அதுக்கும் இதுக்கும் வாசியென்?” என்று ஸமாநபுத்தி பண்ணியிருப்பாரையும், (5) தங்களை ஆஸ்திகராக புத்தி பண்ணி அவ்வாஸ்திக்யத்துக்குப் புறம்பே விநியோகம் என்றிருப்பாரையும், (6) ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்களுக்கு அநுரூபமான க்ஷுத்ர பலங்களைக் கொண்டு போவாரையும், (7) ததர்த்தமாகத் தாமஸ தேவதைகளை ஆச்ரயிப்பாரையும் எடுத்து, “அவர்களுக்குப் புறம்பே எல்லா நன்மைகளுமுண்டேயாகிலும், பகவத் குணங்களை அநுஸந்தித்தால் அவிக்குதராகில் அவர்கள் அவஸ்துக்கள்” என்று அவர்களை நிந்தித்து, “ஒரு ஜந்ம வருத்த ஜ்ஞாநங்கள் இன்றிக்கே யிருக்கச்செய்தேயும் பகவத் குணாநுபவம் பண்ணி விக்ருதராமதுண்டாகில் அவர்களுக்கு நான் அடிமை” என்று அவர்களைக் கொண்டாடி ப்ரீதராகிறார்.

விளக்கம் - அடுத்து இந்தத் திருவாய்மொழியின் மூலம் கூறப்படுவதை ஏழுவிதமாகப் பிரித்துக் கொண்டு அருளிச்செய்கிறார். இப்படிப்பட்ட அனுபவம் காரணமாக உண்டான ப்ரீதியின் மிகுதியால் :

- இந்த விஷயத்தைக் குறித்து அறிவு அற்றவர்களையும்
- பகவத் விஷயத்தில் அறிவு உள்ளபோதிலும், மற்ற விஷயங்களின் பின்னே சென்று அவற்றுக்கு மட்டுமே வசப்பட்டு நிற்பவர்களையும்
- தங்களுடைய அன்றாட கர்மங்களையே முக்கியமாகக் கருதியபடி (ஸந்த்யாவந்தனம் போன்ற கர்மங்கள்), அந்த நேரங்களில் பகவானுக்குத் திருநாள் நடைபெற்றாலும் சென்று ஸேவித்தல் ஆகாது என்று உள்ளவர்களையும்
- ஸர்வேச்வரன் விஷயத்தில் சிறந்த ஞானம் உள்ளபோதிலும், மற்ற விஷயங்களையும் கற்றுத் தேர்ந்து, “அவற்றுக்கும் இதற்கும் என்ன வேறுபாடு?” என்று இரண்டையும் ஒன்றாகக் கருதி கேள்வி கேட்பவர்களையும்
- தங்களை ஆஸ்திகர்கள் என்று கொண்டாடி, அந்த ஆஸ்திகத்தின் காரணமாக மற்றதையும் ஏற்றுக்கொள்ளுதல் என்று உள்ளவரையும்
- ராஜஸம் மற்றும் தாமஸம் ஆகியவற்றுக்கு ஏற்றபடி உள்ள தாழ்ந்த பலன்களை அடைவதற்காக தாமஸதேவதைகளின் பின்னே சென்று அவர்களை அண்டி நிற்பவர்களையும்

ஆகிய பலரையும் எடுத்துக்கொண்டவராக, “அவர்களுக்கு மற்ற விஷயங்கள் மூலம் நன்மைகள் ஏற்பட்டாலும், பகவத் குணங்களை எண்ணும்போது அத்தகைய சிந்தனை காரணமாகத் தங்களையும் மறந்து சரீரத்தில் வேறுபாட்டினை அறியாதவர்களாக இருந்தால், அவர்கள் ஒரு பொருளாகவே மதிக்கத்தக்கவர்கள்

அல்லர்”, என்று நிந்திக்கிறார். மேலும், “ஒரு சிலருக்குத் தங்களுடைய பிறப்பு, தொழில், ஞானம் போன்றவற்றில் எந்தவிதமான மேன்மையும் இல்லை என்றாலும், அவர்கள் பகவானை அனுபவித்து, அதன் மூலம் சரீர வேறுபாட்டினை அறிந்தவர்கள் என்றால், அவர்களுக்கு நான் அடிமை”, என்று அவர்களைக் கொண்டாடி நின்று மகிழ்கிறார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 64)

59. கடல் அளவாய திசை எட்டின் உள்ளும் கலி இருளே

மிடை தரு காலத்து இராமானுசன் மிக்க நான்மறையின்

சுடர் ஒளியால் அவ்விருளைத் துரந்திலனேல் உயிரை

உடையவன் நாரணன் என்று அறிவாரில்லை உற்று உணர்ந்தே

விளக்கவுரை – கடல் சூழ்ந்த எட்டுத் திசைகளும் கொண்ட இந்தப் பூமி முழுவதும், கலி புருஷன் தனது ஸ்வபாவம் மூலம் உலகில் உள்ள அனைவருக்கும் அஜ்ஞானம் என்ற இருளை உண்டாக்கினான். இதனால் தர்ம மார்க்கத்தை யாரும் எளிதில் காணாதபடி செய்தான். இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையில் பரமபதத்தில் இருந்து இந்த உலகில் எம்பெருமானார் திருஅவதாரம் செய்தார். ஸர்வேச்வரனின் ஸ்வரூபம் மற்றும் ரூபங்கள் அனைத்தையும் உள்ளடக்கிய நான்கு வேதங்கள் என்ற கொழுந்து விட்டு எரியும் ஒளி கொண்டு, கலிபுருஷனால் உண்டாக்கப்பட்ட அஜ்ஞானம் என்னும் இருளை நீக்கினார். இவ்விதமாக எம்பெருமானார் செய்யவில்லை என்றால் என்ன நிகழ்ந்திருக்கும்? இந்த உலகில் உள்ள அனைத்து உயிர்களுக்கும் எஜமானனாக நாராயணனே உள்ளான் என்று மிகவும் தெளிவாக ஆராய்ந்து அறிபவர்கள் யாரும் இல்லை என்ற அவலநிலை உண்டாகியிருக்கும்.

அவதாரிகை - எம்பெருமானார் வேதோத்தரணம் பண்ணியருளினா ரென்றும், ததர்த்தோத்தரணம் பண்ணியருளினா ரென்றும் கீழெல்லாம் பலபடியாகச்

சொன்னீர். அவர் இப்படி செய்திராகிலும், ப்ரமாதாக்களான சேதநரும் நித்யராய், ப்ரமாணங்களான வேதங்களும் நித்யமாயிருக்கையாலே அவர்கள் அந்த வேதத்தை அடைவேயோதி தத் ப்ரதிபாத்யனான நாராயணனே ஆத்மாக்களுக்கு சேஷியென்று தெளிந்து உஜ்ஜீவிக்க லாகாதோவென்று சொன்னவர்களைக் குறித்து, “கலியிருளானது லோகமமெல்லாம் வ்யாபித்து தத்வ யாதாமய ஜ்ஞாநத்துக்கு ப்ரதிபந்தகமா யிருக்கையாலே, எம்பெருமானார் திருவவதரித்து, ஸகல சாஸ்த்ரங்களையும் அதிகரித்து, அவற்றினுடைய நிரவதிக தேஜஸ்ஸாலே அந்த கலி ப்ரயுக்தமான அஞ்ஞாநாந்தகாரத்தை ஓட்டிற்றிலராகில், நாராயணன் ஸர்வசேஷியென்று இந்த ஜகத்திலுள்ளா ரொருவரும் அறியக் கடவாரில்லையென்கிறார்.

விளக்கம் – எம்பெருமானார் வேதங்களை மீண்டும் உயர்த்தினார் என்றும், அவற்றின் ஆழ்பொருளை இன்னது என்று நிரூபித்தார் என்றும் இதுவரை பலவிதமாக அருளிச்செய்தார். சிலர் திருவரங்கத்தமுதனாரிடம், “எம்பெருமானார் இவ்விதம் செய்யவில்லை என்றாலும் - அறிவுள்ள சேதநர்கள் நித்யமாக உள்ளதாலும், ப்ரமாணங்களான வேதங்கள் நித்யமாக உள்ளதாலும், அந்தச் சேதநர்கள் காலப்போக்கில் தாங்களே வேதங்களின் ஆழ்பொருளை உணர்ந்து, அவற்றில் கூறப்பட்ட நாராயணனே தங்கள் ஆத்மாவுக்கு எஜமானன் என்று அறிந்துகொண்டு கரையேற மாட்டார்களோ?”, என்று கேட்டனர். இவர்களிடம், “கலியின் காரணமாக அறியாமை என்று இருளானது இந்த லோகம் முழுவதும் பரவி நின்று, உண்மையான ஞானம் ஏற்படுவதற்குத் தடையாக உள்ளது. ஆகவே எம்பெருமானார் இந்த உலகில் அவதரித்து, அனைத்து சாஸ்த்ரங்களையும் தெளிவாக உணர்ந்து, அவற்றின் எல்லையற்ற ஞானம் காரணமாக, கலியினால் உண்டான அறியாமை என்ற இருளை விரட்டினார். இவ்விதம் எம்பெருமானார் செய்திருக்கவில்லை என்றால், நாராயணனே அனைத்திற்கும் எஜமானன் என்று இந்த உலகத்தில் உள்ள ஒருவரும் அறிந்திருக்கமாட்டனர்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – (கடலளவாய திசை யெட்டி னுள்ளும்) சதுஸ் ஸாகர பர்யந்தமான அஷ்ட திக்குகளினுடைய ஆந்தரமான ப்ரதேசமெல்லாம். சதுஸ் ஸமுத்ரமுத்ரிதமான பூமிப்பரப் பெல்லாமென்றபடி. (கலியிருளே மிடை தரு

காலத்து) “கலேர்த் தோஷ நிதே:” என்னும்படியான கலிபுருஷன் தன்னுடைய ஸ்வபாவத்தாலே லோகத்தாரெல்லார்க்கும் ஜ்ஞாந ப்ரம்சத்தைப் பண்ணுவித்தும், ஸந்மார்க்கத்தை மூலையடியே நடப்பித்தும் போருகையாலும் தத் ப்ரயுக்தமான அஞ்ஞாநாந்தகாரமே நெருங்கி எங்குமொக்க வ்யாபித்துக் கொண்டு வர்த்திக்கும் காலத்திலே. கலி, ஸாம்ராஜ்யம் பண்ணுகிற காலத்திலே யென்றபடி. மிடைதல் – நெருங்குதல்.

விளக்கம் – (கடல் அளவாய திசை எட்டின் உள்ளும்) - நான்கு ஸமுத்திரங்களை எல்லையாகக் கொண்ட நடுவில் உள்ள அனைத்து பகுதிகளிலும். (கலி இருளே மிடை தரு காலத்து) – ஸ்ரீமத் பாகவதம் (12-3-51) - கலேர் தோஷ நிதே: - தோஷங்கள் நிறைந்த கலிகாலம் – என்பதற்கு ஏற்ப, கலிபுருஷன் தனது இயல்பு காரணமாக உலகில் உள்ள அனைவருக்கும் ஞானச்சுருக்கத்தை ஏற்படுத்தியும், நல்ல தர்மங்களை ஒதுக்கியும் செய்த காரணத்தால் விளைந்த அறியாமை என்ற இருள் அனைத்து இடங்களிலும் ஒரே போன்று நெருக்கமாகப் பரவி நின்ற காலகட்டத்தில். அதாவது, கலிபுருஷன் ஆட்சி செய்கின்ற காலத்தில்.

வ்யாக்யானம் – (இராமாநுசன்) விண்ணின் தலைநின்றும் மண்ணின் தலத்து உதித்த எம்பெருமானார். (மிக்க நான்மறையின்) “மிக்க வேதியர் வேதத்தினுட்பொருள்” என்றும், “சுடர்மிகு சுருதியுள்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வ ப்ரமானோத்க்ருஷ்டமாய், ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளை அடைவே ப்ரகாசிக்கக் கடவதாய், அபௌருஷேயமாய், நித்ய நிர்த்தோஷமாய், ரிக் யஜுஸ் ஸாமாதர்வண ரூபேண நாலுவகைப்பட்டிருக்கிற வேதத்தினுடைய. (சுடரொளியால்) “சுடர்மிகு சுருதி” யாகையாலே அந்த வேதத்தினுடைய சுடர் வளர்ந்து அவைதிக ஸமயங்களையெல்லாம் நிர்மூலமாக்கி, பின்னையும் மேல்மேலென ஒளி நெருங்கி வருகையாலே, “சுடரொளி” என்று ப்ரயோக்கிக்கிறார். அப்படிப்பட்ட நிரவதிக தேஜஸ்ஸாலே.

விளக்கம் – (இராமாநுசன்) - பரமபதத்திலிருந்து வந்து இந்தப் பூமியில் அவதரித்த எம்பெருமானார். (மிக்க நான்மறையின்) - கண்ணிருண்சிறுத்தாம்பு (9) – மிக்க வேதியர் வேதத்தின் உட்பொருள் - என்றும், திருவாய்மொழி (1-1-7) – சுடர்மிகு

சுருதியுள் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அனைத்து ப்ரமாணங்களைக் காட்டிலும் மிகவும் உயர்ந்ததாக உள்ளதும், ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வரூபம் - ரூபம் - குணம் - விபூதி ஆகிய அனைத்தையும் முழுவதுமாக வெளிப்படுத்துவதாக உள்ளதும், மனிதர்களால் செய்யப்படாததும், எப்போதும் எந்தவிதமான தோஷமும் இன்றி உள்ளதும், ரிக் - யஜுர் - ஸாமம் - அதர்வணம் என்று நான்கு வகையாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளதும் ஆகிய வேதத்தின். (சுடரொளியால்) - திருவாய்மொழி (1-1-7) - சுடர்மிகு சுருதி - என்பதால், இந்த வேதத்தின் ஒளியானது ஓங்கி வளர்ந்து, வேதங்களுக்கு முரணாகக் கூறும் அனைத்து மதங்களையும் நிர்மூலம் செய்து, அதனைத் தொடர்ந்து மேன்மேலும் ஒளி பெருகியபடி உள்ளதால், "சுடரொளி" என்று கூறினார். அப்படிப்பட்ட எல்லையில்லாத பேரொளியால்.

வ்யாக்யானம் - (அவ்விருளை) "அஜ்ஞாந திமிராந்தஸ்ய", "அஞ்ஞாநத்வாந்த ரோகாத்" என்கிறபடியே கலி புருஷனாலே ப்ரவர்த்திப்பிக்கப்பட்ட பாபங்களாலேயுண்டா யிருக்கிற அஞ்ஞாநாந்தகாரத்தை. (துரந்திலனேல்) ப்ரமாணமும் அநாதியாய் நித்யமாய், ப்ரமாதாக்களும் அநாதியாய் நித்யராய், காலமும் அநாதியாய் நித்யமாய்க் கொண்டிருந்தாலும், ஒருத்தராகிலும் வேதார்த்தத்தை ஸ்வயமாகவே தெளிந்து உஜ்ஜீவித்தாரென்று ஒரு சாஸ்த்ரமும் சொல்லக் கேட்டதில்லை. "யஸ்ய தேவே பராபக்தி யதா தேவே ததா குரௌ: தஸ்யை தே கதிதாஹி அர்த்தா ப்ரகாசந்தே மஹாத்மந:", "ஜ்ஞாந அஜ்ஞாந சலாகயா சஷுருந்மீலதம் யேந தஸ்மை தத் குரவே நம:", "நாராயணோபி விக்ருதிம் யாதி குரோ: ப்ரச்யுதஸ்ய துர்புத்தே: ஜலாத பேதம் கமலம் சோஷயதி ரவிர்ந போஷயதி" என்று ச்ருதி ஸ்ம்ருத்யாதிகளிலே சொல்லப்படுகையாலும், "என்றும் அனைத்துயிர்க்கும் ஈரம் செய் நாரணனும் அன்றும் தன் ஆரியன் பால் அன்பொழியில் நின்ற புனல் பிரிந்த பங்கயத்தைப் பொங்கு சுடர் வெய்யோன் அனல் உமிழ்ந்து தான் உலர்த்தியற்று" என்று அருளாளப்பெருமாளெம்பெருமானார் அருளிச் செய்கையாலும், "ஸ்வாபிமாநத்தாலே ஈச்வராபிமாநத்தைக் குலைத்துக் கொண்ட இவனுக்கு, ஆசார்யாபிமாநம் ஒழிய கதியில்லையென்று பிள்ளை பலகாலும் அருளிச் செய்யக் கேட்டிருக்கையாய் இருக்கும்" என்கையாலும், "சும்மனாதே கை விட்டோடித் துறுகள் பாய்ந்தனவே" என்கிறபடியே ஓடிப் போம்படி பண்ணுகையன்றிக்கே,

“அவரவர் விதி வழி யடைய நின்றனரே” என்று தடஸ்த்தனாயிருந்து கொண்டு அந்த அஞ்ஞாநாந்தகாரத்தை போக்குகைக்கு க்ருஷி பண்ணாதே யொழிந்தால். துரத்தல் - ஓட்டுதல்.

விளக்கம் - (அவ்விருளை) - அஜ்ஞாந திமிராந்தஸ்ய - அறியாமை என்னும் இருளால் மறைக்கப்பட்டு - என்றும், அஜ்ஞாநத்வாந்த ரோதாத் - அறியாமை என்ற இருள் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, கலிபுருஷனால் மிகுந்த ஈடுபாட்டுடன் வளர்க்கப்பட்ட பாபங்கள் மூலம் ஏற்பட்டுள்ள அறியாமை என்ற இருளை. (துரந்திலனேல்) - ப்ரமாணமான வேதங்கள் எப்போதும் உள்ளன, அந்த வேதத்தை அரியவல்ல சேதநர்களும் எப்போதும் உள்ளனர், காலம் என்பதும் எப்போதும் உள்ளது என்ற நிலை இருந்தாலும், இந்தப் பூமியில் ஒரு மனிதனாவது வேதங்களின் ஆழ்பொருளைத் தானாகவே முயன்று அறிந்துகொண்டு கரை ஏறினான் என்று எந்த ஒரு சாஸ்த்ரமும் இதுவரை கூறியதில்லை. ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் - யஸ்ய தேவே பராபக்தி யதா தேவே ததா குரௌ: தஸ்யை தே கதிதாஹி அர்த்தா ப்ரகாசந்தே மஹாத்மந: - யாருக்கு பகவானிடம் பக்தி உள்ளதோ, பகவானைப் போன்றே ஆசார்யனிடம் பக்திய உள்ளதோ, அந்த மஹாத்மாவுக்கு அனைத்து ஆழ்பொருள்களும் தாமாகவே ப்ரகாசிக்கின்றன - என்றும், ஜ்ஞாந அஜ்ஞாந சலாகயா சக்ஷுருந்மீலதம் யேந தஸ்மை தத் குரவே நம: - ஞானம் மற்றும் அஜ்ஞானம் ஆகியவற்றுக்கு இடையே உள்ள வேறுபாடு அறியாமல் இருந்த எனது ஞானக்கண்ணைத் திறந்த ஆசார்யனுக்கு நமஸ்காரம் - என்றும், நாராயணோபி விக்ருதிம் யாதி குரோ: ப்ரச்யுதஸ்ய துர்புத்தே: ஜலாத பேதம் கமலம் சோஷயதி ரவிர்ந போஷயதி - சூரியனால் மலர வைக்கப்படும் தாமரையானது நீரை விட்டு வெளியே வந்தால் அந்தச் சூரியனாலேயே கருகுவது போன்று, ஆசார்யனை விட்டு விலகும் ஒருவனை நாராயணன் துன்பத்தில் ஆழ்த்துகிறான் - என்றும் ச்ருதிகளிலும் ஸ்ம்ருதிகளிலும் கூறப்படுவதாலும், ஞானஸாரம் (35) - என்றும் அனைத்துயிர்க்கும் ஈரம் செய் நாரணனும் அன்றும் தன் ஆரியன் பால் அன்பொழியில் நின்ற புனல் பிரிந்த பங்கயத்தைப் பொங்கு கூடர் வெய்யோன் அனல் உமிழ்ந்து தான் உலர்த்தியற்று - என்று ஸ்வாமி அருளாளப்பெருமாள் எம்பெருமானார் அருளிச்செய்வதாலும், ஸ்ரீவசனபூஷணம் (443) - ஸ்வாபிமாநத்தாலே ஈச்வராபிமாநத்தைக் குலைத்துக் கொண்ட இவனுக்கு,

ஆசார்யாபிமாநம் ஒழிய கதியில்லையென்று பிள்ளை பலகாலும் அருளிச் செய்யக் கேட்டிருக்கையாய் இருக்கும் - என்று கூறுவதாலும், பெரியாழ்வார் திருமொழி (5-4-3) - சும்மெனாதே கைவிட்டோடித் தூறுகள் பாய்ந்தன - என்பதற்கு ஏற்ப தானாகவே ஓடிப் போகும்படிச் செய்யாமல், திருவாய்மொழி (1-1-5) - அவரவர் விதிவழி அடைய நின்றனரே - என்பதற்கு, ஏற்ப நடுநிலையில் நின்றபடி அத்தகைய அறியாமை என்ற இருளானது விலகுவதற்கு எந்தவிதமான முயற்சியையும் எம்பெருமானார் செய்யாமல் இருந்தால்.

வ்யாக்யானம் - (உயிரையுடையவன் நாரணனென்று) “பதிம் விச்வஸ்ய ஆத்மேச்வரம்” என்றும், “யச்ச கிஞ்சிஜ்ஜகத் ஸர்வம் த்ருச்யதே ச்ருயதேபி வா அந்தர்பஹிச்ச தத் ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயண: ஸ்தித:” என்றும், “நிகரில் புகழாய் உலகம் மூன்று உடையாய்” என்றும், “யத் அண்டம் அண்டாந்தர கோசரம் ச யத் தச உத்தராணி ஆவரணாநி யாநி ச குணா: ப்ரதாநம் புருஷ: பரம்பதம் பராத்தபரம் ப்ரஹ்ம ச தே விபூதய:” என்றும் சொல்லுகிறபடியே தன்னையொழிந்ததடங்கலும் ப்ரகாரமாய், தான் ப்ரகாரியாய் இருக்கையாலே, நாராயண சப்த வாச்யனான ஸர்வேச்வரன் இந்த த்ரிவித சேதந வர்க்கத்தையும் தனக்கு சேஷமாக வுடையானா யிருப்பானென்று.

விளக்கம் - (உயிரை உடையவன் நாரணன் என்று) - பதிம் விச்வஸ்ய ஆத்மேச்வரம் - அனைத்து உலகிற்கும் பதி, அனைத்து ஆத்மாக்களுக்கும் ஈச்வரன் - என்றும், நாராயண ஸூக்தம் (5) - யச்ச கிஞ்சிஜ்ஜகத் ஸர்வம் த்ருச்யதே ச்ருயதேபி வா அந்தர்பஹிச்ச தத் ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயண: ஸ்தித: - உலகம் முழுவதிலும் காணப்படுவது எதுவாயினும், கேட்கப்படுவது எதுவாயினும் அவை அனைத்தையும் உள்ளும் புறமும் வ்யாபித்தபடி நாராயணன் உள்ளான் - என்றும், திருவாய்மொழி (6-10-10) - நிகரில் புகழாய் உலகம் மூன்றுடையாய் - என்றும், ஸ்தோத்ரரத்னம் (17) - யத் அண்டம் அண்டாந்தர கோசரம் ச யத் தச உத்தராணி ஆவரணாநி யாநி ச குணா: ப்ரதாநம் புருஷ: பரம்பதம் பராத்தபரம் ப்ரஹ்ம ச தே விபூதய: - எந்த ஒன்று ப்ரம்மாண்டமோ, அண்டங்களுக்குள் இருப்பது எதுவோ, ஒன்றைவிட அடுத்தது பத்து மடங்காகக் கூறப்படும் ஆவரணங்கள் எதுவோ ஆகியவையும், மூன்று குணங்களும், ப்ரக்ருதியும், ஜீவாத்மாவும்,

ஸ்ரீவைகுண்டமும், மிகவும் உயர்ந்த நித்யஸூரிகளும், திவ்யமங்கள திருமேனியும் உனக்கே அடிமையானவை - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, தன்னைத் தவிர உள்ள மற்ற அனைத்தும் தனது சரீரமாகவும், தான் அவற்றின் ஆத்மாவாகவும் உள்ளதால், “நாராயண” என்ற பதம் மூலம் கூறப்படும் ஸர்வேச்வரன், மூன்றுவிதமான சேதநர்களைத் [பத்தர், முக்தர், நித்யர்] தனது அடிமைகளாகவே கொண்டுள்ளவன் ஆவான் என்று,

வ்யாக்யானம் - (உற்று) - அத்யவஸித்து. விசதமாகத் தெளிந்து கொண்டு. (அறிவாரில்லை) அறியத்தக்காரில்லை. “பிபேத் அல்ப ச்ருதாத் வேதோ மாம் அயம் ப்ரதரிஷ்யதி” என்கையாலே, அத்தாலும் ஸ்வரூப நாசமே ஸித்திக்குமித்தனையொழிய ஸ்வரூப ஸித்தியில்லை யென்றதாய்த்து. “நிராலோகே லோகே நிருபதி பர ஸ்நேஹ பரித: யதி ச்ஷமாப்ருத் தீப: யதி ந கலி ஜாஜ்வல்யத இஹ அஹங்கார த்வாந்தம் விஜஹதி கதங்காரம் அநகா: குதர்க்க வ்யாள ஓகம் குமதி மத பாதாள குஹரம்” என்று இவ்வர்த்தத்தை அபியுத்தரும் அருளிச்செய்தாரிறே.

விளக்கம் - (உற்று) - உறுதி செய்து. விவரமாகத் தெளிந்து கொண்டு. (அறிவார் இல்லை) - அறியவல்லவர்கள் யாரும் இல்லை. பிபேத் அல்ப ச்ருதாத் வேதோ மாம் அயம் ப்ரதரிஷ்யதி - அற்பமான ஞானம் உள்ளவனைக் கண்டு வேதங்களும் அஞ்சுகின்றன - என்று கூறுவதால், விபரீதமாகப் பொருளை உணர்ந்து கொண்டு, ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு அழிவையே ஏற்படுத்திக்கொள்வர் அல்லாமல், ஆத்மஸ்வரூபத்தை உணரமாட்டனர். யதிராஜ ஸப்ததி (56) - நிராலோகே லோகே நிருபதி பர ஸ்நேஹ பரித: யதி ச்ஷமாப்ருத் தீப: யதி ந கலி ஜாஜ்வல்யத இஹ அஹங்கார த்வாந்தம் விஜஹதி கதங்காரம் அநகா: குதர்க்க வ்யாள ஓகம் குமதி மத பாதாள குஹரம் - இந்த உலகில் அறிவு என்னும் ஒளி இல்லாமல் அறியாமை என்னும் இருள் மட்டுமே சூழ்ந்துள்ளது. இந்த இருளை நீக்கும் ஒளியாக (தீபமாக) யதிராஜர் உள்ளார். இந்தத் தீபம் எரிய உதவும் எண்ணையாக எம்பெருமானிடம் அவர் கொண்ட ஆழ்ந்த பக்தி உள்ளது. இவ்விதம் இந்தத் தீபம் எரியவில்லை என்றால் என்ன நேரிடும்? விஷம் கொண்ட ஜந்துக்கள் பலவும் நிறைந்த மற்ற மதம் என்னும் குகையில், அறிவுள்ளவர்கள் தள்ளப்பட்டுக் கிடப்பார்கள் அல்லவா?

- என்று நம்பத் தகுந்தவர்கள் அருளிச்செய்து காண்க.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்